

Kahveye Damlamış Yeşil

– Ümit Seyhan · 03 Aralık 2017

Hüzün vurunca sevdalara
Düşmez cemre artık
Gizli gizli ağlayan yapraklara
Alıştırır rüzgar minik buselerle
Yalnızlığa

Kopar bir uçurtmanın ipi
İzsızlasır mavi gölün kıyıları
Sis çöker yamaçlara
Uzaklaştıkça uzaklaşır sevdam
Koşmak isterim ardından koşamam
Kuşlar havalanır çığlık çığığa avuçlarımdan

Ne zaman bir ateş yansa gönlümde
Ani bir rüzgar çıkar
Ateş böceği sanırım kıvılcımları
Ani bir mutluluk sarar
Uçuşurken dört bir yana
Tutmak isterim
Ellerim yanar

Bakışları koyulaşır bir anda
Kahveye damlamış gibi yeşil
Ne renkti gözleri aşkın? diye sorsanız
hatırlamam..

Adaletle küsen yüreğimin başı sızlar
Alır başını ellerinin arasına Ekim
Ağtlar yakarak ağlar

O zaman unuturum tüm geçmiş
Hic baharları görmemiş gibi
Karlari diz boyu bir yer olurum
Soğuşundan Türküleri donduran

Söylerken Türkümü yorulurum

Ümit Seyhan

Üm

Ümit Seyhan